

Arrest

nr. 126 539 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielerlaas en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn homoseksuele geaardheid, over zijn relatie met N. en over zijn problemen. De

commissaris-generaal heeft in het asielrelaas ook verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld: over het lot van N., over wanneer zijn broers hem vroegen om met zijn nicht te trouwen en over wie zijn broer inlichtte over zijn relatie met N.

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2013 (C-199/12, C-200/12, C201/12 (X,Y, Z tegen Nederland), dat hij vervolgd wordt wegens zijn seksuele geaardheid en de commissaris-generaal denkt, leest en beslist zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van oorsprong.

Verzoeker gaat evenwel voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waar wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers achtergrond als praktiserend moslim in een homofobe samenleving.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo stelt hij dat de tegenstrijdigheden tijdens het gehoor afdoende werden weerlegd, zonder daar verder concreet op in te gaan. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat de FOD Buitenlandse Zaken in zijn reisadvies de situatie in Pakistan als onveilig beschrijft. Hij stelt ook dat men in een bijna permanente staat van (burger)oorlog leeft met groot gevaar voor blind geweld.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt niet dat burgers op dit ogenblik in de provincie Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staaft. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde informatie uit het administratief dossier te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, voert verzoekende partij aan dat homoseksualiteit door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezien wordt als een ziekte waarnaar, op grond van cliché vragen, gepeild wordt. Verzoekende partij wijst er op dat zij haar specifieke situatie heeft uiteengezet en dat daar geen concreet onderzoek naar gevoerd is. Verzoekende partij stelt dat haar werkelijke relaas dient onderzocht te worden.

1.4.2. 1.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij ter zitting niet betwist *“dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. (...) Hij (...) zich echter (beperkt) louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo stelt hij dat de tegenstrijdigheden tijdens het gehoor afdoende werden weerlegd, zonder daar verder concreet op in te gaan. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond ontkrachten.

Met haar betoog dat homoseksualiteit door het Commissariaat-generaal gezien wordt als een ziekte waarnaar op grond van cliché vragen gepeild wordt, beperkt zij zich immers louter tot het uiten van ongefundeerde kritiek zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de in de bestreden beslissing vastgestelde vage, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat *“Gevraagd wat u dan in hem aantrok, of waarom u verliefd op hem werd, komt u niet verder dan te stellen dat u hem graag zag (CGVS p.14-15).*

Gevraagd zijn karakter te beschrijven, komt u aanvankelijk niet verder dan te stellen dat hij een heel goed mens is (CGVS p.18). Wanneer wordt aangedrongen dat u hier toch meer over moet kunnen vertellen aangezien jullie meer dan vier jaar een relatie hadden, komt u niet verder dan te stellen dat hij nooit kwaad sprak, niet rookte, altijd beleefd was, goed met u samenwerkte en dat hij geen negatieve punten had (CGVS p.18).” Dergelijk vage en weinig doorleefde verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat verzoekende partij gedurende meer dan vier jaar een relatie had met deze man.

Verder blijkt dat verzoekende partij eveneens vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de relatie die zij met N. had: “Betreffende de concrete voorzorgsmaatregelen die jullie zouden hebben genomen om jullie seksuele relatie verborgen te houden legt u, gezien de door u gekende risico’s, eveneens hoogst vage en weinig waarschijnlijke verklaringen af. U verklaarde dat u enkel in de winkel waar jullie werkten en bij hem thuis seksuele betrekkingen hadden. Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze plaatsen allerminst veilig genoemd konden worden. Zo had de oom van Naeem, de eigenaar van de winkel, een slaapkamer boven de winkel en blijkt dat jullie seksuele betrekkingen hadden in de woonkamer van het ouderlijke huis van Naeem. Gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die jullie namen om niet ontdekt te worden kunt u bovendien vreemd genoeg geen enkel overtuigend of concreet antwoord geven. U blijft enkel herhalen dat jullie er alles aandeden opdat jullie niet ontdekt zouden worden. Concreet wordt u echter nooit (CGVS, p. 19, 20, 21, 22). Bovendien blijkt uit uw uiteenzetting over de voorgehouden gebeurtenissen van 28 december 2012 dat jullie helemaal niet voorzichtig waren. Zo hadden jullie seksuele betrekkingen in de woonkamer van het ouderlijke huis van Naeem terwijl de ouders van Naeem aanwezig waren in de kamer die erboven lag en jullie de deur zelfs niet op slot hadden gedaan (CGVS, p. 21, 39). Dergelijk gedrag is weinig geloofwaardig te noemen, temeer gezien de zware gevolgen die er zouden aan verbonden zijn als jullie zouden betrapt worden. Over het uiteindelijke lot van Naeem kunt u geen informatie verschaffen. Jullie zouden niet over elkaars contactgegevens beschikken en uw moeder en de leerkracht waar u zich acht maanden verschool, zouden u niet meer willen vertellen wat er precies met Naeem gebeurd zou zijn. U kunt enkel zeggen dat hij weggelopen of vermoord is (CGVS, p. 10, 31, 36, 37). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot uw vertrek uit uw land van herkomst telefonisch contact had met Naeem. Gezien deze vaststelling, jullie beweerde jarenlange relatie en voorgehouden problemen en het feit dat u uw vertrek uit Pakistan diende voor te bereiden mag er worden verondersteld dat jullie tijdens deze telefoongesprekken afspraken gemaakt zouden hebben om in de toekomst contact met elkaar te houden. Dit blijkt echter niet het geval te zijn (CGVS, p. 7, 10). Dat uw moeder en uw oud-leraar niet over het lot van Naeem zouden willen praten omdat ze jullie homoseksuele relatie afkeuren is eveneens weinig geloofwaardig aangezien deze personen u vergaven en hielpen om aan uw belagers te ontkomen (CGVS, p. 12, 25). Bovendien legt u afwijkende en onsamenhangende verklaringen af over het lot van Naeem. Aanvankelijk verklaart u immers dat u van uw oud-leraar had vernomen dat Naeem was weggelopen en dat u niet wist waar hij zich nu bevond (CGVS, p. 10, 31). Later verklaart u plots dat uw oud-leraar u verteld zou hebben dat Naeem weggelopen of vermoord was (CGVS p.36). Nog even later verklaart u plots dat uw oud-leraar u zou verteld hebben dat hij niet wist of Naeem weggelopen of vermoord zou zijn (CGVS, p. 37). Dat u niet op eenduidige wijze kan aangeven welke informatie u had ontvangen over het lot van de man met wie u vier jaar een relatie had, is weinig geloofwaardig.”

Het ongeloofwaardig karakter van de asielaanvraag van verzoekende partij wordt bovendien nog ondersteund en versterkt door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen betreffende haar verklaringen over de voorgehouden gebeurtenissen van 28 december 2012 en de daaropvolgende maanden. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: “Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw broers u **eind 2012** vroegen of u wilde huwen met uw nicht Noreen. U zou volgens uw toenmalige verklaringen geweigerd hebben, waarna u hardhandig werd aangepakt door uw broers. Vervolgens verklaarde u dat u **enkele dagen na deze gebeurtenis** op heterdaad betrapt werd door de moeder van Naeem (vragenlijst punt 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat uw broers u **eind 2008** vroegen om te huwen met uw nicht. Pas **jaren later** in 2012 zou u betrapt worden toen u seksuele betrekkingen had met Naeem (CGVS, p. 17, 23). U verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ eveneens dat het **de moeder** van Naeem was die naar uw huis kwam en uw broer inlichtte over het hele voorval (vragenlijst punt 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat het **de vader** van Naeem was die naar uw huis kwam en uw broer inlichtte (CGVS, p. 7, 8, 22). Geconfronteerd met bovenstaande discrepanties ontkent u eenvoudigweg uw verklaringen bij de DVZ. Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS had u evenwel verklaart dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 38). Verder is het, gezien de door u gekende risico’s, hoogst bevreemdend dat u, nadat u betrapt werd, naar uw ouderlijk huis vlucht en gewoon naar

uw kamer gaat terwijl uw broer en uw moeder daar aanwezig zijn en het huis slechts vijf woningen verwijderd ligt van de plaats waar u betrap werd. Het mag verder eveneens bevreemdend genoemd worden dat u hierna naar het huis van uw oud-leraar vlucht en uw verhaal aan hem vertelt zonder zijn opinie over homoseksualiteit te kennen (CGVS, p. 7, 8, 12, 19, 23). Het mag voorts bevreemdend genoemd worden dat Naeem acht maanden lang werd vastgehouden door zijn familie en dat hij in die periode niet vermoord werd. Uw verklaring dat ze jullie samen wilden vermoorden en dat ze daarom zo lang wachtten, is gezien de lange duur van deze periode en de klaarblijkelijk zeer agressieve houding van de familie van Naeem ten opzicht van homoseksuelen weinig overtuigend. Het is des te meer opmerkelijk dat Naeem tijdens zijn gevangenschap zijn mobiele telefoon mocht houden en gebruiken waardoor jullie contact konden blijven houden (CGVS, p. 11, 25)."

Gelet op bovenstaande vaststellingen en mede gelet op de vaststelling dat de kennis van verzoekende partij over de situatie van homoseksuelen in Pakistan en België waar zij internationale bescherming aanvraagt omwille van haar homoseksuele geaardheid nagenoeg onbestaande blijkt te zijn, kan er geen geloof worden gehecht als zou zij daadwerkelijk homoseksueel zijn, dat zij in Pakistan meer dan vier jaar lang een intieme homoseksuele relatie zou hebben gehad met N. en aan de door haar voorgehouden gebeurtenissen van 28 december 2012 en de daaropvolgende maanden.

Stellen dat geen concreet onderzoek gevoerd is naar haar specifieke situatie, is gelet op bovenstaande vaststellingen, dan ook geheel onterecht. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij, te ontkrachten.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS